

Audiència. Felip

16/11/2006

Benvolguts germans i germanes,

En continuar traçant la semblança dels diferents apòstols, com fem d'unes setmanes ençà, ens trobem avui amb Felip. En les llistes dels dotze apareix sempre al cinquè lloc (a Mateu 10, 3; Marc 3, 18; Lluc 6, 14; Actes 1, 13), és a dir, fonamentalment entre els primers. Si bé Felip era d'origen jueu, el seu nom és grec, com el d'Andreu, la qual cosa constitueix un petit gest d'obertura cultural que no s'ha de menystenir.

Les notícies que ens arriben d'ell procedeixen de l'Evangelí de Joan. Procedia del mateix lloc que Pere i Andreu, és a dir, Bet-Saida (Cf. Joan 1, 44), una petita ciutat que pertanyia a la tetrarquia d'un dels fills d'Herodes el Gran, que també es deia Felip (Cf. Lluç 3, 1).

El quart Evangelí explica que, després d'haver estat cridat per Jesús, Felip es troba amb Natanael i li diu: «Aquell de qui va escriure Moisès a la Llei, i els Profetes, l'hem trobat: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret» (Joan 1, 45). Davant de la resposta més aviat escèptica de Natanael —«¿De Natzaret pot sortir res de bo?»—, Felip no es ret i respon amb decisió: «Vine i ho veuràs» (Joan, 1, 46). Amb aquesta resposta, seca però clara, Felip palesa les característiques de l'autèntic testimoni: no s'acontenta amb presentar l'anunci com una teoria, sinó que interpel·la directament

l'interlocutor, suggerint-li que ell mateix faci l'experiència personal d'allò que s'anuncia. Jesús utilitza aquests dos mateixos verbs quan dos deixebles de Joan Baptista s'apropen a Ell per demanar-li on viu: Jesús va respondre: «Veni i ho veureu» (Cf. Joan 1,38-39).

Podem pensar que Felip ens interpel·la amb aquests dos verbs que suposen una participació personal. També a nosaltres ens diu allò que va dir a Natanael: «Vine i ho veuràs». L'apòstol ens compromet a conèixer Jesús de prop. De fet, l'amistat, conèixer veritablement l'altre, requereix proximitat, és més, en part viu d'ella. De fet, no s'ha d'oblidar que, segons escriu Marc, Jesús va escollir els dotze amb l'objectiu primari que «estiguessin amb ell» (Marc 3, 14), és a dir, que compartissin la seva vida i aprenguessin directament d'Ell no només l'estil del seu comportament,

sinó primer de tot qui era Ell realment. Només així, participant en la seva vida, podien conèixer-lo i anunciar-lo. Més tard, a la carta de Pau als Efesis, pot llegir-se que l'important és «aprendre el Crist» (4, 20), és a dir, allò important no és només ni sobretot escoltar-ne els ensenyaments, les paraules, sinó conèixer-lo a Ell personalment, és a dir, la seva humanitat i divinitat, el misteri de la seva bellesa. Ell no és només un Mestre, sinó un Amic, és més, un Germà. Com podríem conèixer-lo si som lluny d'Ell? La intimitat, la familiaritat, el costum, ens fan descobrir la vertadera identitat de Jesucrist. L'apòstol Felip ens recorda precisament això. Per això, ens convida a «venir» i a «veure», és a dir, a entrar en un contacte d'escolta, de resposta i de comunió de vida amb Jesús, dia rere dia.

Amb motiu de la multiplicació dels pans, va rebre de Jesús una petició precisa, força sorprenent: on comprar el pa que es necessitava per donar menjar a la gran gentada que el seguia (Cf. Joan 6, 5). Llavors, Felip va respondre amb molt realisme: «Dos-cents denaris de pa no bastarien perquè cadascun d'ells en prengué tan sols un mos» (Joan 6, 7). Aquí es poden veure el realisme i l'esperit pràctic de l'apòstol, que sap jutjar les implicacions d'una situació. Sabem què va passar després. Sabem que Jesús va prendre els pans, i després d'haver pregat, els va distribuir. D'aquesta manera, va realitzar la multiplicació dels pans. Però és interessant el fet que Jesús es dirigís precisament a Felip per tenir una primera impressió sobre la solució del problema: signe evident que formava part del grup restringit que l'envoltava.

En un altre moment, molt important per a la història futura, abans de la Passió, alguns grecs que es trobaven a Jerusalem amb motiu de la Pasqua, es van dirigir a Felip i li van pregar: "Senyor, volem veure Jesús". Felip va anar a dir-li-ho a Andreu; Andreu i Felip van anar a dir-li-ho a Jesús» (Joan 12, 20-22). Una vegada més ens trobem davant d'un indicatiu del seu prestigi particular dins del col·legi apostòlic. En aquest cas, en particular, realitza les funcions de mitjancer entre la petició d'alguns grecs —probablement parlava grec i va poder fer d'interpret— i Jesús; si bé s'uneix a Andreu, l'altre apòstol de nom grec, en tot cas els estrangers s'adrecen a ell. Això ens ensenya a estar també nosaltres disposats tant a acollir les peticions i invocacions, vinguin d'on vinguin, com a orientar-les cap al Senyor, ja que només ell pot satisfer-les plenament. És important, de fet, saber que no som nosaltres els destinataris últims de

les peticions de qui se'ns apropa, sinó el Senyor: hem d'orientar cap a Ell qui es trobi en dificultat. Cadascun de nosaltres ha de ser un camí obert cap a Ell!

Hi ha una altra oportunitat summament particular on Felip intervé. Durant la Cena, després que Jesús afirmés que conèixer-lo a Ell significa també conèixer el Pare (Cf. Joan 14,7), Felip, gairebé ingènuament, li va demanar: «Senyor, mostreu-nos al Pare i ja en tenim prou» (Joan 14, 8). Jesús li va respondre amb un to de benèvol retret: «¿Tant de temps que estic amb vosaltres, i no m'has conegut, Felip? Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare; ¿com pots dir tu: "Mostreu-nos el Pare?" ¿No creus que jo estic en el Pare i que el Pare està en mi? [...] Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi» (Joan 14, 9-11). Són unes de les paraules més sublimes de l'Evangeli de Joan. Contenen una

autèntica revelació. Al final del «Pròleg» del seu Evangeli, Joan afirma: «Déu, ningú no l'ha vist mai: l'Unigènit que és al si del Pare és qui l'ha revelat (Joan 1, 18). Doncs bé, aquesta declaració, que és de l'evangelista, és represa i confirmada pel mateix Jesús. Però amb un detall. De fet, mentre el «Pròleg» de Joan parla d'una intervenció de Jesús reveladora a través de les paraules del seu ensenyament, en la resposta a Felip, Jesús fa referència a la seva pròpia persona com tal, donant a entendre que només se'l pot comprendre a través d'allò que diu, és més, a través d'allò és Ell. Utilitzant la paradoxa de l'Encarnació, podem dir que Déu va assumir un rostre humà, el de Jesús, i per tant a partir d'ara, si realment volem conèixer el rostre de Déu, només ens queda contemplar el rostre de Jesús! ¡Al seu rostre veiem realment qui és Déu i com és Déu!

L'evangelista no ens diu si Felip va comprendre plenament la frase de Jesús. El cert és que li va lliurar totalment la seva vida. Segons algunes narracions posteriors («Fets de Felip» i d'altres), el nostre apòstol hauria evangelitzat en un primer moment Grècia i després Frígia i allà hauria afrontat la mort, a Hieròpolis, amb un suplici que alguns esmenten com a crucifixió i d'altres lapidació.

Volem concloure la nostra reflexió recordant l'objectiu cap al qual s'ha d'orientar la nostra vida: trobar Jesús, com el va trobar Felip, tractant de veure en Ell el mateix Déu, Pare celestial. ¡Si manca aquest compromís, ens trobarem només amb nosaltres mateixos, com en un mirall, i cada vegada ens quedarem més sols! Felip ens convida en canvi a deixar-nos conquerir per Jesús, a estar amb Ell i a compartir aquesta companyia indispensable. D'aquesta

manera, veient, trobant Déu, podem trobar la vida veritable.

Al final de l'audiència el Papa va saludar els pelegrins en diversos idiomes.

Benvolguts germans i germanes,

L'apòstol Felip, natural de Bet-Saida com Pere i Andreu, ens manifesta les característiques del vertader testimoni quan, en el seu diàleg amb Natanael, no solament li parla del Crist, sinó que el convida a conèixer-lo de prop. En efecte, només podrem descobrir la identitat de Jesús en una relació d'amistat amb Ell. En altres ocasions podem veure com Felip gaudia d'un cert prestigi dins del col·legi apostòlic. Així, en ocasió de la multiplicació dels pans, Jesús es dirigeix precisament a aquest Apòstol, per tenir una primera indicació sobre com resoldre aquella necessitat. També, abans de la Passió, alguns grecs es van apropar a Felip

perquè volien veure Jesús. Això ens ensenya a estar sempre disposats a acollir els altres amb les seves inquietuds i a orientar-los cap al Senyor, l'únic, que pot satisfer-les en plenitud. En la Cena, una pregunta de Felip va donar ocasió a Jesús per fer una important revelació sobre la seva persona, afirmant que: «qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare». És a dir, d'ara endavant, si de veritat volem conèixer el rostre de Déu, no hem de fer res més que contemplar el rostre de Jesús.

6 de setembre de 2006

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
felip/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-felip/) (18/02/2026)